ZAAK 47-65

Arrest van het Hof (Tweede Kamer) van 14 december 1965[1]

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Beroep — Termijn verstreken — Verzoek of klacht in de zin van art. 90 van het Statuut van de ambtenaren — Verval*
   (Statuut van de ambtenaren, art. 91)

2. *Ambtenaren — Beroep tegen een handeling een eerder genomen besluit bevestigende — Beroepstermijn tegen dit besluit verstreken — Verval van het beroepsrecht*
   (Statuut van de ambtenaren, art. 91)

3. *Procedure — Arrest houdende nietigverklaring — Rechtsgevolgen — Beperking tot partijen en personen rechtstreeks betrokken bij de nietigverklaarde handeling — Arrest opleverende een nieuw feit — Begrip*

1. Vgl. Samenvatting no. 1 van het arrest in de zaak 52-64 (*Jurisprudentie*, Deel XI, blz. 1264).
2. Vgl. Samenvatting no. 2 van het arrest in de zaak 55-64 (*Jurisprudentie*, Deel XI, blz. 1170).
3. Vgl. Samenvatting no. 4 van het arrest in de zaak 43-64 (*Jurisprudentie*, Deel XI, blz. 482).

In de zaak 47-65 :

MEJUFFROUW EDITH KALKUHL,

ambtenaar bij het Europese Parlement, wonende te Hespérange, 5, Cité Holleschbierg,

verzoekster,

vertegenwoordigd en bijgestaan door Mr. F. Probst, advocaat te Luxemburg, 26, avenue de la Liberté te Luxemburg, bij wie zij ten deze domicilie gekozen heeft,

tegen

EUROPEES PARLEMENT,

verweerder,

1 — Procestaal : Frans.

vertegenwoordigd door zijn secretaris-generaal H.R. Nord en door J. Fayaud als zijn gemachtigden, ten deze domicilie gekozen hebbende bij het secretariaat-generaal van het Europese Parlement, 19a, rue Beaumont te Luxemburg,

betreffende de toekenning van een bepaalde salaristrap bij de indeling,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt :

W. Strauß, President,
A. M. Donner (Rapporteur) en R. Monaco, Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Overzicht van de feiten en van de procedure

Overwegende dat verzoekster, hoofd van een groep is bij de talendienst van het Europese Parlement; dat zij op 20 december 1962 in vaste dienst is aangesteld in de rang L/A 4, salaristrap 2, met ingang van 1 januari 1962; dat zij op 30 maart 1965 een klacht heeft ingediend op grond van artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren ten einde een herziening van haar administratieve positie te verkrijgen;

dat verzoekster, nadat zij op 9 april een negatief antwoord had ontvangen, het onderhavige beroep heeft ingesteld, dat op 8 juli 1965 ter griffie is ingeschreven;

Overwegende dat het Hof (Tweede Kamer) op 14 juli 1965 heeft gelast dat de ontvankelijkheid van het beroep ambtshalve zou worden onderzocht;

dat het Hof (Tweede Kamer) bij beschikking van 13 augustus 1965 de zaak 47-65 heeft gevoegd met de zaken 42-65, 43-65 en 45-65 ter fine van de procedure en van de beslissing over de ontvankelijkheid;

dat bij de beschikking van 4 oktober 1965 de zaak 47-65 van de gevoegde zaken 42-65, 43-65, 45-65 en 47-65 is gesplitst;

dat partijen ter zitting van 7 oktober 1965 zijn gehoord ten aanzien van de ontvankelijkheid;

dat de Advocaat-Generaal ter zitting van 10 november 1965 zijn conclusie heeft genomen, strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het beroep, en tot veroordeling van verzoekster in de kosten;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* in haar verzoekschrift concludeert dat het den Hove behage :

„— het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;
— het eveneens gegrond te verklaren;
— mitsdien, onder herziening van het afwijzende besluit van de president van het Europese Parlement van 9 april 1965, te verstaan dat de indeling van verzoekster, zoals die is vastgesteld op 20 december 1962, onjuist is;
— te verstaan dat verzoekster moet worden ingedeeld in rang L/A 4, salaristrap 5, met salaris-anciënniteit vanaf 1 januari 1962, met nabetaling van salaris vanaf 1 januari 1962;
— verweerder te veroordelen in de kosten";

dat verzoekster in haar opmerkingen met betrekking tot het onderzoek in zake de ontvankelijkheid, dat door de Tweede Kamer van het Hof ambtshalve aan de orde is gesteld, concludeert dat het den Hove behage het beroep ontvankelijk te verklaren;

Overwegende dat *verweerder* zich refereert aan 's Hofs oordeel wat betreft het onderzoek van dit middel van niet-ontvankelijkheid;

III — Middelen en aangevoerde gronden met betrekking tot de ontvankelijkheid

Overwegende dat *verzoekster* stelt dat het beroep ontvankelijk is op grond van artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren, aangezien daarin geen enkele termijn is gesteld;

dat bovendien het arrest-Collotti beschouwd zou kunnen worden als een nieuw feit, ten gevolge waarvan het besluit dat is genomen naar aanleiding van de klacht van verzoekster, beschouwd zou moeten worden als een nieuw besluit;

dat het Hof in verschillende arresten heeft verklaard, dat „de rechtsgevolgen van een arrest van het Hof gewezen in een gerechtelijk beroep, waarbij een handeling nietig is verklaard, behalve op de partijen, alleen betrekking hebben op de personen, die rechtstreeks betrokken zijn bij de nietigverklaarde handeling";

dat in het onderhavige geval bij de inwerkingtreding van het nieuwe Statuut de wijze van integratie van de personeelsleden in onderlinge overeenstemming voor alle instellingen is vastgesteld, hetgeen een waarborg schiep voor eenheid bij de individuele benoemingen; dat men zou kunnen stellen dat vanaf dit tijdstip alle besluiten over indeling en benoeming daardoor besluiten van alle instellingen tezamen zouden zijn geworden, en dat, als gevolg hiervan elk van deze besluiten rechtstreeks alle instellingen zou betreffen;

dat naar aanleiding van het arrest-Collotti nieuw overleg tussen de instellingen heeft plaatsgevonden, en dat, nogmaals, een gemeenschappelijk besluit is opgesteld dat identieke afzonderlijke toepassingen bij de verschillende instellingen mogelijk zou maken;

dat daaruit kon worden afgeleid dat alle instellingen rechtstreeks betrokken waren bij de in de zaak-Collotti aangevallen handeling;

dat verzoekster voorts betoogt dat, aangezien in het arrest-Collotti verklaard is dat de interpretatie van de bepalingen van het Statuut, waarop de aanstellingsbesluiten van december 1962 steunden, onjuist is, de goede trouw zou eisen dat het recht van beroep tegen die besluiten kan herleven, zelfs na het verstrijken van de drie maanden, te rekenen vanaf de kennisgeving van bedoelde besluiten;

Overwegende dat *verweerder* zich, zowel bij de schriftelijke behandeling als bij de mondelinge behandeling, wat betreft de kwestie van de niet-ontvankelijkheid aan 's Hofs oordeel heeft gerefereerd;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat verzoekster op 8 juli 1965 beroep heeft ingesteld bij het Hof tegen de weigering van de Voorzitter van het Parlement d.d. 9 april 1965 gunstig gevolg te geven aan haar klacht van 30 maart 1965 over de indeling die haar is toegekend bij besluit van 15 juni 1962 en die ter kennis van verzoekster is gebracht op 20 december 1962;

dat het Hof bij beschikking van 14 juli 1965 ambtshalve heeft besloten de ontvankelijkheid van het beroep te onderzoeken;

Overwegende dat ingevolge artikel 91, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren, beroepen voor het Hof moeten worden ingesteld binnen een termijn van drie maanden gerekend vanaf de kennisgeving van het aangevallen besluit aan de belanghebbende;

dat derhalve het administratieve verzoek of de administratieve klacht, voor zover niet binnen genoemde termijn ingediend, de gevolgen daarvan niet kan schorsen;

dat in het onderhavige geval de administratieve klacht, die op 30 maart 1965 is ingediend, terwijl het besluit op 20 december 1962 ter kennis van verzoekster was gebracht, meer dan twee jaar later is ge-

komen, dat wil dus zeggen na het verstrijken van de in artikel 91, lid 2, van het Statuut genoemde termijn van drie maanden;

dat de termijn door deze klacht dus niet is geschorst;

Overwegende dat in het op 9 april 1965 door het tot aanstelling bevoegde gezag op de klacht gegeven antwoord geen factoren te vinden zijn die de termijnen van artikel 91 opnieuw zouden kunnen doen gaan lopen;

dat het antwoord immers uitsluitend een bevestiging bevat van het besluit van 20 december 1962;

dat het dus de termijn die voor de instelling van beroep voor het Hof is toegestaan niet heeft kunnen doen herleven;

Overwegende dat verzoekster zich beroept op het nieuwe feit, dat volgens haar wordt gevormd door het, door het Hof op 7 juli 1964 in een geding tussen zijn administratie en een van zijn personeelsleden, de heer Collotti, gewezen arrest 70-63;

dat de rechtsgevolgen van een door het Hof in een twistgeding gewezen arrest, houdende nietigverklaring van een handeling van een instelling, uitsluitend partijen en de rechtstreeks bij de nietigverklaarde handeling zelf betrokken personen raakt;

dat een dergelijk arrest slechts ten aanzien van hen een nieuw feit kan opleveren en aldus voor hen de termijnen van beroep voor het Hof opnieuw kan doen lopen;

dat, aangezien zulks hier niet het geval is, het beroep dus niet-ontvankelijk is;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoekster in haar beroep in het ongelijk is gesteld;

dat krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat evenwel krachtens artikel 70 van genoemd Reglement ingeval van door personeelsleden van de Gemeenschappen aanhangig gemaakte beroepen de door de instellingen gemaakte kosten te haren laste blijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 90 en 91 van het Statuut van de ambtenaren;

Gelet op de artikelen 69 en 70 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende,

Verwerpt het beroep 47-65 als zijnde niet-ontvankelijk;
Veroordeelt verzoekster in de proceskosten, met uitzondering van de door de verwerende instelling gemaakte kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op veertien december negentienhonderdvijfenzestig.

Strauß Donner Monaco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting, gehouden te Luxemburg op veertien december negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President van de Tweede Kamer,
W. Strauß

Conclusies van de Advocaat - Generaal Joseph Gand van 10 november 1965

(zie zaak 52-64)